



Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Προτάσεων ὡς σημαίαν τὴν ἀντιπατερικὴ Ἐγκύκλιον τοῦ 1920



Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος διολισθαίνει σταθερὰ πρὸς τὴν ἐνδοχώρα τῆς αἵρέσεως τοῦ Συγκρητισμοῦ

Ἡ Ἀθήνα εἶναι πλέον «οἰκουμενιστικώτερη τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου»

Η ΑΘΗΝΑ ἤδη προπορεύεται στὶς οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες καὶ τὸ Φανάρι ἀκολουθεῖ.

Δυστυχῶς, ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος δηλώνει, ὅτι ἀποδέχεται τὴν *Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιον τοῦ 1920* καὶ εἶναι γνήσιος ἐκφραστὴς τῶν αἰρετικῶν προϋποθέσεων αὐτῆς.

Ἵπενθυμίζουμε, ὅτι ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*

- ἀποτελεῖ τὸ κείμενο-βάσι τῆς αἵρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.
- θεμελιώνεται στὴν ἀντορθόδοξη *Βαπτισματικὴ Θεολογία*.
- προτείνει τὸν ἀντι-εκκλησιαστικὸν *Δογματικὸν Συγκρητισμὸν*.
- διακηρύσσει τὴν ἀντιπατερικὴν θεολογίαν τῆς *Κοινῆς Διακονίας*.
- προετοιμάζει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ *Π. Σ. Ε. (Κοινωνία Ἐκκλησιῶν)*.
- προβλέπει τὴν *Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν*, ἡ ὁποία ἐφαρμόσθηκε τὸ 1924 καὶ διήρσε ἐορτολογικὰ τοὺς Ὁρθόδοξους.

Τοιοτοτρόπως, ὁ κ. Χριστόδουλος ταυτίζει τὸ ὄραμά του μὲ τὸ ὄραμα τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος τὸ 1995, στὴν Γενεύη, διεκήρυξε τὴν πεποίθησίν του, ὅτι πρέπει τὰ Μέλη τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*

νὰ «ὀραματισθοῦν ἐν Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ἐπιτρέπον τὴν ἀγαστὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων εἰς τὸν ἠθικόν, κοινωνικόν, ἱεραποστολικόν καὶ διακονικόν τομέα, ἀνεξαρτήτως τῶν βασικῶν θεολογικῶν αὐτῶν διαφορῶν, ὡς τοῦτο ὑπεγράμμισε πρὸ ἐβδομηκονταπενταετίας ἤδη ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1920».

♦ Μία σειρά σχετικῶν κειμένων θὰ καταδείξη τὴν ὀδυνηρὰ πρᾶγματι αὐτὴ ἀλήθεια, ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς *Καινοτομίας* κ. Χριστόδουλος διολισθαίνει σταθερὰ πρὸς τὴν ἐνδοχώρα τῆς αἵρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

Φιλοπαπικὸν Κῦμα*

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕ, κατὰ περιόδους, ἐκδηλώσεις μεμονωμένων μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖες δικαιολογοῦν τὴν ἀνησυχία τῶν συνειδητῶν Χριστιανῶν γιὰ τὸ **φιλοπαπικὸ κῦμα**, τὸ ὁποῖο πλῆττει τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Πρόκειται γιὰ Οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν τὸν λαὸ καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοσι. Μοναδική τους φιλοδοξία εἶναι νὰ προβληθοῦν ὡς πρωτεργάτες «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Ἀδιαφοροῦν, ἂν ὑπάρχουν Χριστιανοὶ στὶς περιοχές τους, οἱ ὁποῖοι δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς πρωτοβουλίες τους αὐτὲς καὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τὶς αἰρετικές τους ἀποκλίσεις. Ἐκεῖνοι ἐνεργοῦν δεσποτικὰ καὶ ἀπειλοῦν τοὺς ἀντιφρονοῦντας.

Ὅστοςο, «τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐν μέσῳ ἀδιαφόρου, ἀποστάτιδος καὶ διεστραμμένης γενεᾶς διατηροῦν τὸ αἰσθητήριον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀνησυχοῦν ἐκ τοῦ διαμορφωθέντος φιλοπαπικοῦ κλίματος καὶ ζητοῦν νὰ κατατοπισθοῦν καλῶς ἐπὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπισμοῦ. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀνησυχία τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, ἡ ἀγιωτέρα ὄλων τῶν ἀνησυχιῶν, ἡ κατὰ πάντα δικαιολογουμένη καὶ δι' ἐντόνων διαμαρτυριῶν ἐκδηλουμένη, προκαλεῖ τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασιν τῶν φιλοπαπικῶν ἀρχιεπισκόπων, μητροπολιτῶν, ἐπισκόπων καὶ ἱερέων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀντίδρασις τῶν φιλοπαπικῶν φθάνει μέχρι ἀφορισμοῦ πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων! Ὁ διωγμὸς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπενθυμίζει διωγμοὺς τῶν ζηλωτῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐπὶ τοῦ ἀπαισίας μνήμης οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου», ὅπως σημειώνεται στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου «Ἀντιπαπικά»¹, τοῦ πρώην Μητροπολίτου Φλωρίνης Αὐγουστίνου Καντιώτου.

* * *

ΘΑ ΑΝΑΦΕΡΟΥΜΕ δύο συγκεκριμένα γεγονότα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐνδεικτικά, ἀλλὰ καὶ προκλητικά.

Βέβαια, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἀντέδρασε, ὅπως περίμεναν οἱ Χριστιανοί. Ἐμεινε ἀπαθὴς καὶ σιωπηλή, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ὅτι ἐνθαρρύνει τέτοιες φιλοπαπικὲς ἐκδηλώσεις.

1. Ὁ μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ Πάπας δὲν εἶναι αἰρετικός, ὅτι δὲν ἔχει καταδικασθῆ ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο καὶ τὰ μυστήρια τῆς «ἐκκλησίας» του εἶναι κανονικά. Ἐπίσης ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» (Filioque) ἐκπόρευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν εἶναι θέμα ἀναιρέσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος κλπ.²

Γι' αὐτὸ καὶ εὐκολα παραχωρεῖ Ναὸ τῆς περιοχῆς του στοὺς Παπικούς³. Σὲ ἐκείνους ἐκδηλώνει ἀγάπη, ἐνῶ σὲ ὄσους διαφωνοῦν μαζί του ἐπιβάλλει ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας καὶ ἀφορισμοῦ. Στοργικὴ καὶ ποιμαντικὴ ἢ τακτικὴ του!

Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Σῦρο



«Λαμπρὲς ἐκδηλώσεις διοργανώθηκαν στὴ Σῦρο γιὰ τὴν ὑποδοχὴ στὴν Ἐρμούπολη ἀποτμήματος τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τὸ ὁποῖο δωρήθηκε στὴν τοπικὴ Ἐκκλησία, ὕστερα ἀπὸ αἴτημα τοῦ Σεβ. κ. Δωροθέου, ἀπὸ τὸν Καρδινάλιο κ. Διονύσιο Τεταμάντσι Ἀρχιεπίσκοπο Μιλάνου. Τὸ ἱερὸ Λεῖψανο παραδόθηκε στὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο. Τὴν ἐπομένη μετὰ τὴν πολυαρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία ἀπονεμήθηκαν τιμητικὲς διακρίσεις πρὸς τοὺς εὐεργέτες τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Νικολάου Ἐρμούπολεως ποὺ ἀνακαινίσθηκε πρόσφατα».

(Περιοδ. «Ἐφημέριος», Ἰούνιος 2006, σελ. 9)

2. Ὁ μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου κ. Δωρόθεος κάνει τολμηρὰ βήματα πρὸς τοὺς αἰρετικούς-Παπικούς τῆς περιοχῆς του, θέτοντας ἔτσι σὲ ἀμφισβήτησι τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Σημειώνουμε ἓνα πρόσφατο ὀλίγημα του: *«Εἰς τὰς νήσους Σύρον καὶ Τήνον ἐγκρεμίσθησαν τὰ ὄρια μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Οἱ κάτοικοι ἐκκλησιάζονται καὶ κοινωνοῦν πότε εἰς ἐκκλησίαν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ πότε εἰς ἐκκλησίαν τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐρωτῶμεν: Παραμένουν ὀρθόδοξοι πιά αὐτοί, πὺν ἐκκλησιάζονται καὶ κοινωνοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν; Ὁχι βέβαια. Αὐτοὶ ἀρνήθησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐνώθησαν μὲ τοὺς παπικούς. Τὴν ἐφετινὴ πρωτοχρονιὰ ὁ Μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου Δω-*

ρόθεος ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ κοινοῦ μῆνυμα μὲ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν Ἐπίσκοπον. Εἶναι ξεκάθαρο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκεῖ ἔγινε Ἐνωσις Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν μὲ τὴν μορφήν (θεωρίαν) τῆς δογματικῆς συνυπάρξεως ἐν τῇ ἀγάπῃ, πὺ καθιέρωσαν οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἐπικριθῆ καὶ ἀπορριφθῆ ἀπὸ πολλοὺς Ὁρθοδόξους»⁴.

Στὸν μητροπολίτη κ. Δωρόθεο ὑπενθυμίζουμε μία μόνο φράσι ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Ε΄ πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Σίφνου καὶ Μυκόνου, τοῦ 1749:

«Νὰ φυλάττετε ἀνόθευτον καὶ ἀδιάφθορον τὸ ἀρχαῖον καὶ πατροπαράδοτον σέβας τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τὸ ἀκοινώνητον ὅλως μετ' ἐκείνων (τῶν παπικῶν) ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις»⁵.

* * *

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ νὰ ἔχουμε ἐγρήγορσι καὶ νὰ ἐλέγχουμε ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρωτοστατοῦν σὲ φιλοπαπικὲς ἐκδηλώσεις.

Ὁ σεβασμὸς μας πρὸς τοὺς ἐπισκόπους δὲν πρέπει νὰ συνεπάγεται ἀφωνία καὶ ἀνοχὴ μπροστὰ σὲ προκλητικὲς τοὺς ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες προδίδουν τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι μας.



(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξο Τύπος», ἀριθ. 1648/23.6.2006, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. καὶ προσθ. ἡμετ.

1. Ἐκδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος, «Ο ΣΤΑΥΡΟΣ», Ἀθήνα 1987, σελ. 10.
2. Ἄρθρο τοῦ Ἱερομονάχου Εὐθυμίου Τρικαμινά, μὲ τίτλο: «Θερμὴ συμπάραστασις πρὸς διωκόμενον θεολόγον», στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» τῆς 26ης Μαΐου 2006.
3. Ἄρθρο τοῦ θεολόγου Παναγιώτου Σημάτη, μὲ τίτλο: «Περὶ παραχωρήσεως ναοῦ εἰς ἑτεροδόξους», στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» τῆς 10ης Μαρτίου 2006 καὶ στὰ δύο ἐπόμενα φύλλα.
4. Δήλωσι-Διαμαρτυρία Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς πόλης τοῦ Αἰγίου στὸ περιοδικὸ «Θεοδρομία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 2006.

• Γιὰ τὴν κατάστασι πὺ ἐπικρατεῖ στὴν Σῦρο-Τῆνο, εἶναι ἐνδεικτικὰ ὅσα γράφει σὲ μία ἐπιστολή της (Καλοκαίρι 2005) ὀρθόδοξη καὶ ἀρκετὰ μορφωμένη Κυκλαδίτισσα, γόνος ἱερατικῆς οἰκογενείας, στὸν Πρωτοπρεσβύτερο π. Θεόδωρο

Ζήση, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἔχει ἐπηρεασθῆ βαθύτατα ἀπὸ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἰδέες:

- «*Σᾶς ἐνημερώνω, Αἰδεσιμολογιώτατε, πὼς ἡ ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν ἔχει ἤδη πραγματοποιηθῆ στὴ Σύρο καὶ στὶς Κυκλάδες, πρὶν ἀπὸ πάρα πολλὰ χρόνια. Καὶ ἔχει πραγματοποιηθῆ στέρεα καὶ ἀμετάκλητα μέσα στὶς καρδιὲς ὄλων μας, ὄλων τῶν Χριστιανῶν κατοίκων τῶν νησιῶν μας, Ὁρθοδόξων καὶ Καθολικῶν... Ἄλλωστε, τὸ Σχίσμα καὶ οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν, δὲν ἦταν ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων χάριν συμφερόντων, φιλοδοξιῶν ἢ πρωτείων... Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀξιωθήκαμε νὰ ἔχουμε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δογμάτων μας Ἐπισκόπους μὲ εὐρὺ πνεῦμα καὶ διάθεση ἀδελφосύνης. Ἄν αὐτὸ κάνει τοὺς "Παπικοὺς" νὰ πανηγυρίζουν μιὰ φορά, ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πανηγυρίζουμε δέκα φορές».*

(Περιοδ. «**Θεοδρομία**» Θεσσαλονίκης, Ἰανουάριος-Μάρτιος 2006, σελ. 8)

➔ Εἶναι λίαν διαφωτιστικὸ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ τὸ ἐξῆς ἄρθρο, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιεύσουμε στὴν σειρὰ αὐτή: «*"Πιλότος" διὰ τὴν Ἐνωσιν Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ἢ ζῶν εἰς τὴν νῆσον Σύρον*» (Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθμ. 1647/16.6.2006, σελ. 1 καὶ 5).

5. «*Ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις εἶναι θεόδοτος, μοναδικὴ καὶ ἀδιαπραγμάτευτη*», ἔκδοσις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», σελ. 17.